

DRAČIA SKRINKA

DANIELLE
TRUSSONI

Ljndeni

Dračia skrinka

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

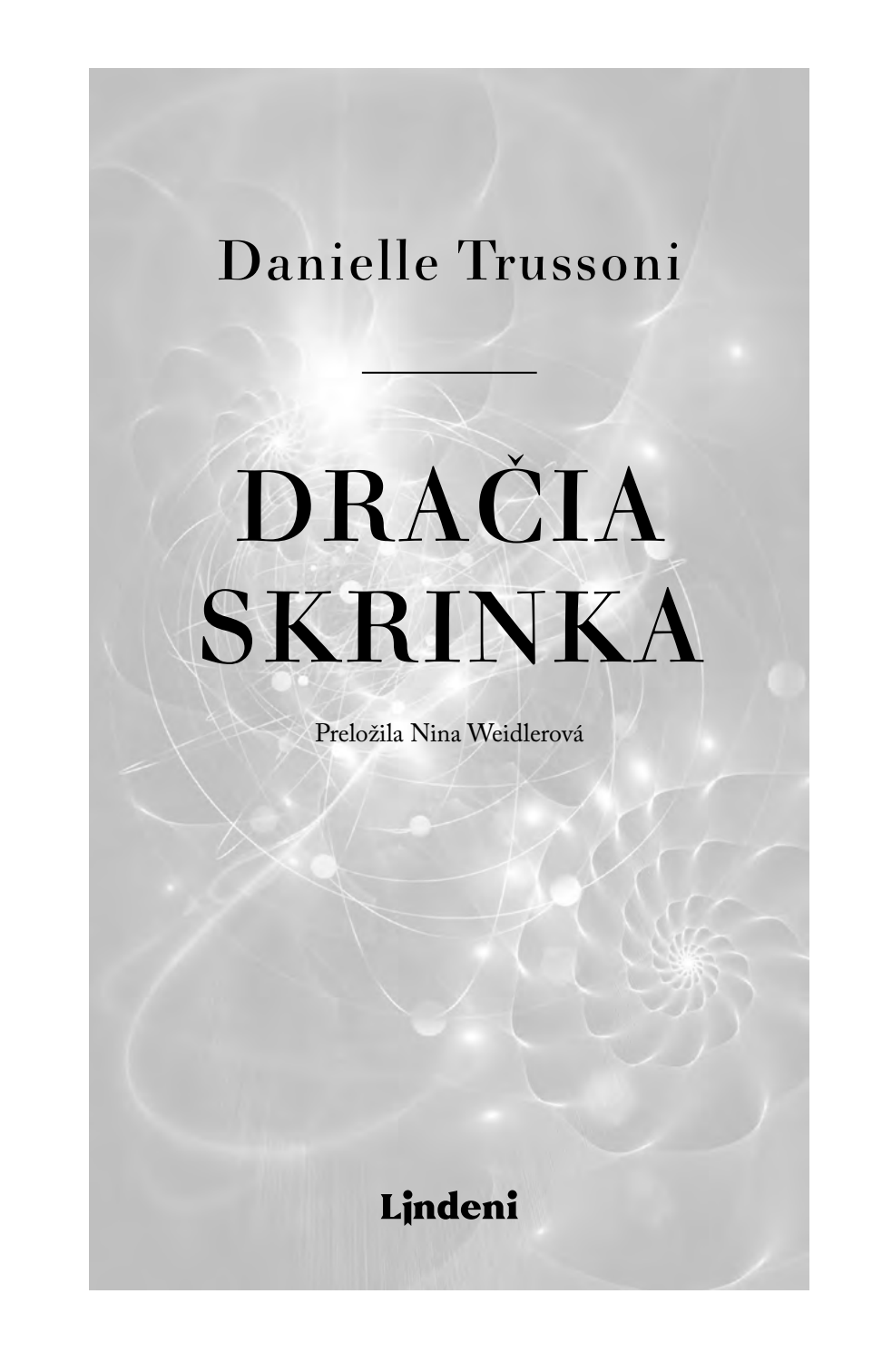
Danielle Trussoni

Dračia skrinka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

DRAČIA SKRINKA

Danielle Trussoni

DRAČIA SKRINKA

Preložila Nina Weidlerová

Ljndeni

Danielle Trussoni: The Puzzle Box
Copyright © 2024 by Danielle Trussoni
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2025
Translation © Nina Weidlerová, 2025

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať s cieľom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.
Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EÚ je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4823-0
ISBN e-knihy 978-80-566-4826-1 (1. zverejnenie, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-4827-8 (1. zverejnenie, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-4825-4 (1. zverejnenie, 2025) (ePDF)

Pre môjho syna Alexandra,
ktorý sa narodil v Japonsku v roku Kovového draka.

DRUHÁ HÁDANKA

Dračia skrinka

Savantizmus alebo nadobudnutý syndróm učenca je vzácna, no skutočná porucha, pri ktorej normálny človek získa mimoriadne kognitívne schopnosti po traumatickom poranení mozgu. Na svete sa zaznamenalo menej než päťdesiat prípadov nadobudnutého syndrómu učenca.

I

VEĽKÁ SVÄTYŇA ISE, JAPONSKO

23. FEBRUÁRA 2024

ROK DREVENÉHO DRAKA

Šintoistický kňaz bežal do chrámu a popritom si nadvihoval ľem rúcha, aby oň nezakopol. Nezostáva žiaden čas nazvyš. Prvé svetlo úsvitu dopadá cez stromy a vrhá dlhé tieň na čerstvo napadaný sneh. Čoskoro do svätyne vstúpia jeho bratia a začnú sa modliť. Čoskoro sa začne najdôležitejší deň jeho života a s ním aj posvätná úloha, na ktorú sa roky pripravoval.

Kňaz striasol sneh zo svojho rúcha, uklonil sa a vkročil do chrámu. Ťažké, voňavé kadidlo zaplňa vzduch v miestnosti. Za parávanými dverami *šodži* blikajú na oltári sviece, ich svetlo sa skláňa nad medenými nádobami a spája sa nad podložkami tatami, čo v ňom vyvoláva nutkanie padnúť na kolená a začať sa modliť.

Ide o inštinkt, ktorý je v ňom hlboko zakorenený. Počas posledných dvanástich rokov dennodenne prichádzal do chrámu pred východom slnka, aby sedel pred oltárom a meditoval. Nikdy nespochybňoval svoju úlohu – ani to, prečo tu je, ani to, čo by sa stalo, ak by zlyhal. Nikto z nich si také otázky nekládol.

A predsa za tie roky nzbieral útržky informácií o vzácnom predmete, ktorý strážil, o tradícii obklopujúcej cisárova Dračiu skrinku. Šepkalo sa, že počas vojny cisár skrinku schoval, aby ju ochránil pred americkými bombami, a odvtedy putovala

do svätyň po celom Japonsku – Veľká svätyňa Ise, Svätyňa Acuta, Trojsvätyňa v cisárskom paláci –, kde na ňu vo dne v noci dozerali kňazi a chránili ju aj za cenu vlastného života.

Šírili sa zvesti, že skrinka ukrýva poklad, možno nejaký staroveký text, alebo dokonca artefakt patriaci samotnej cisárskej rodine. Dupočul sa o jej nástrahách: *Jediný pohľad ťa osleptí; jediný dotyk ti spáli kožu na prstoch až na kosť*. Veril týmto varovaniam. Pred niekoľkými desaťročiami jeden mladý kňaz zomrel pri čistení oltára a žiaden lekár nedokázal vysvetliť, čo sa mu stalo. Pravda nebola určená pre mužov ako on, pre kňazov. A tak nekládol žiadne otázky. Jediná nerozvážnosť – hoci i to najmenšie poddanie sa zvedavosti – by mohla viesť ku katastrofe.

V diaľke sa rozozvučali zvony, ktoré zvolávajú kňazov k modlitbe. Prvý slnečný lúč dopadol do svätyne a rozlial sa po podlahe, čím osvetlil oltár. Sekundy plynú rýchlejšie a rýchlejšie, neustále ho predbiehajú. Musí sa poponáhľať, kým prídu ostatní. Teraz nastala tá chvíľa.

Pokľakol pred oltár a otvoril dvere svätostánku, kde leží vzácny predmet: Dračia skrinka. Skrinka, veľká akurát tak do dvoch rúk, je vyrobená z pásov tvrdého dreva precízne narezaných a spojených do jedného celku. Jej povrch, ktorý tvoria rôzne intarzované dyhy, zdobí krútiaca sa podobizeň draka.

Kňaz vidí iba na povrch, no vnútri skrinky sa skrýva prastará záhada odetá do vrstiev smrtiacich pascí, ktorá čaká tisícky rokov, kým ju niekto vyrieši.

Pokyny, čo dostal, hovoria jasne: Musí zabaliť skrinku do kúska hodvábu a odniesť ju do Tokia. Nesmie sa jej dotknúť; nesmie sa na ňu dokonca ani pozrieť. Rozumie tomu rovnako dobre, ako rozumie svojim rituálnym textom *norito*. A predsa, keď hľadá dolu na Dračiu skrinku, jeho odhodlanie zakolíše. Môžu byť všetky tie chýry pravdivé?

Jediný pohľad ťa osleptí; jediný dotyk ti spáli kožu na prstoch až na kosť.

Prstom prejde po dreve a začne prehmatávať jemné hrebene spojov v snahe nájsť otvor. Necht zasunie do drážky a vyvinie na ňu nepatrný tlak. Odrazu sa doňho zareže žiletka, jej čepeľ horúca a žiarivá ako oheň, a spustí sa mu krv.

Kňaz si krv zotrie, zabalí skrinku do hodvábu, ktorý zaviaže do slávnostného uzla, a chytí ju pod pazuchu. Pokloní sa oltáru, narastajúcemu slnečnému svitu, všetkým a všetkému, komu slúži – božstvu *kami*, cisárovi, horám, moriam –, otočí sa a ponáhľa sa preč.

Semienko jedu však už zapustilo korene v jeho krvnom obehu a skôr než nad svätyňou zapadne slnko, skôr než úplne pochopí, akú hroznú chybu urobil, bude kňaz mŕtvy.

MESTO NEW YORK

22. FEBRUÁRA 2024

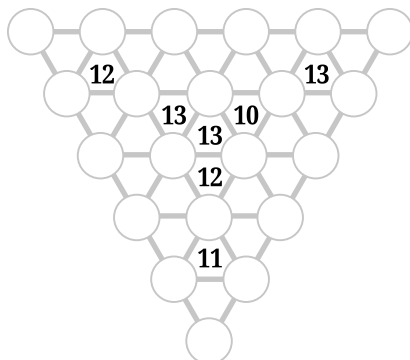
ROK DREVENÉHO DRAKA

Mike Brink pevne držal na vôdzke svoju fenu, jazvečíka menom Conundrum, skrátene Connie. Bolo februárové štvrtkové ráno a vonku mrzlo, no i napriek tomu sa Columbus park hmýril psami – od dobermanov, cez kólie, zlatých retrieverov, labradorov a mopslíkov, až po pudlov. Connie sa napínala na vôdzke v zúfalej snahe pripojiť sa k ostatným. Brink rozumel jej nutkaniu divoko sa za nimi rozbehnúť, chápal tú neviazanú hybnú silu, ktorá ju ťahala ku skupine psov, čo sa naháňali a skákali na čerstvo napadanom snehu. Naklonil sa k nej a odopol jej vôdzku. Connie odskočila a so štekotom sa rozbehla ako zviera prekypujúce energiou, keď niečo zavetrí vo vzduchu.

Brink sa zhlboka nadýchol, potom vydýchol a sledoval, ako vzduch okolo neho mrzne. Prechádzky po snehu so šálkou horúcej kávy v ruke a s rannými novinami pod pazuchou mal rád. Tešilo ho, že žije v dobe, keď sa napriek všetkému zlému, čo sa na svete deje – ani noviny si nemohol prečítať bez toho, aby nenarazil na tisíc zlých vecí –, môže spoľahnúť na dobrú kávu, každodennú krížovku a park, kde jeho pes môže voľne pobehovať.

Otvoril *The New York Times* a prelistoval jednotlivé sekcie, až kým nenašiel tú s hlavolamami. Na prednej stránke priamo uprostred sa

nachádzala jeho hádanka s podtitulom zvýrazneným tučným písmom. Jeho redaktor, Will Shortz, ho požiadal, aby vytvoril číselný rébus strednej obťažnosti, a tak Mike vymyslel Triangulum.

Na jeho vyriešenie treba vložiť čísla od 1 po 6 do každého kruhu, pričom pozdĺž sivých čiar sa nesmie opakovať žiadne číslo. Do trojuholníka vpísal niekoľko súčtov tak, aby sa riešenie dotýkajúcich sa kruhov rovnalo danému súčtu.

Mike Brink sa nestal známym iba pre svoje pravidelné prispievanie do sekcie s hlavolamami v *The New York Times*. Bol všeobecne považovaný za jedného z najtalentovanejších majstrov hádaniek na svete a pred šiestimi mesiacmi vystúpil v televíznom publicistickom programe *60 Minutes*. Rozhovor sa zaoberal jeho minulosťou a traumatickým poranením mozgu, ktoré z mladej futbalovej hviezdy spravilo matematického génia so zdanlivo nekonečnou schopnosťou riešiť neriešiteľné hlavolamy. Opisovali ho ako „mozgovú jadrovú energiu“ a sociálne siete zaplnili trápne internetové *meme* obrázky stvárnňujúce výbuchy. Odvtedy prestal poskytovať rozhovory.

Brinka táto pozornosť privádzala do rozpakov. Uprednostňoval skôr vytváranie hádaniek v súkromí než vystupovanie na verejnosti, no po tom, čo vyriešil takzvanú „Božiu hádanku“ – šifru, ktorá

sa stala kľúčom k vražde v dome na severe New Yorku –, sa jeho meno začalo skloňovať všade. Keď odmietol hovoriť o okolnostiach prípadu – nezúčastnil sa žiadnej šou, dokonca ani tej rannej s Colbertom, jeho obľúbeným moderátorom –, stal sa v očiach ostatných ešte tajomnejším. Nazývali ho výstredným, samotárskym géniom s *poškodením*, a ak mal byť úprimný, príliš sa nemýlili.

Poškodenie. To slovo u Mika Brinka rezonovalo. Posledné dve desaťročia sa učil žiť s traumatickým poranením mozgu, ktoré uňho vyvolalo savantizmus. Táto vzácna porucha spôsobovala, že sa mozog v dôsledku náhlej plastickej deformácie dostane do stavu nadmerného vývinu. V Brinkovom prípade viedla k úžasnému daru – s ľahkosťou dokázal vyriešiť tie najťažšie a najkomplikovanejšie úlohy. Svet vnímal ako sériu navzájom do seba zapadajúcich vzorcov. Okrem fotografickej pamäti disponoval aj neuveriteľnou schopnosťou získavať a uchovávať informácie a bez akejkoľvek námahy dokázal rozlúštiť aj tie najzamotanejšie hádanky.

Jeho dar bol superschopnosťou, no zároveň aj jeho najväčším prekliatím. Snažil sa žiť normálny život, cítiť sa dobre vo vlastnej koži. Zatiaľ čo navonok nebolo vidno žiadne stopy po poškodení – Mike Brink pôsobil očarujúco, mal výšportovanú postavu a v kruhu priateľov a kolegov bol obľúbený –, pod povrchom sa ukrýval človek plný úzkostí. Zranenie mu poškodilo nervový systém, prinieslo mu nespavosť a synestéziu, stav, v ktorom sa jeho zmysly miešali, čo spôsobovalo skreslenie farieb a zvukov. Doktor Trevors, neurovedec, ktorý s Brinkom od začiatku pracoval, a ktorý sa kvôli nemu dokonca presťahoval zo stredozápadnej časti Spojených štátov na východ do New Yorku, prišiel s domnienkou, že za jeho matematické a mnemotechnické dary zodpovedá práve synestézia.

„Váš mozog vníma vzorce tak, ako normálny mozog vníma hrozby,“ povedal mu raz doktor Trevors. „Keď narazíte na výzvu, dôjde k uvoľneniu podobných chemických látok, ako keď sa človek ocitne v nebezpečenstve. Alebo ako keď sa zamiluje. Výsledkom

je supersaliencia, výrazná nápadnosť súvislostí, ktoré vytvárajú dojem, akoby všetko dávalo zmysel. Tieto látky však postupne vyprchávajú. Vaša potreba prekonávať prekážky predstavuje spôsob, akým ich dokážete získavať stále viac a viac. Váš mozog neprestajne vyhľadáva vzrušenie a neustále dvíha latku. Potrebujete čoraz náročnejšie a nebezpečnejšie výzvy, aby ste sa cítili normálne. Potrebujete sa vystavovať mentálnej hrozbe, aby ste sa cítili nažive.“

Nemýlil sa. Brink túžil po namáhavom hľadaní riešenia. Desať-, dvanásť-, štrnásťhodinové súťaže, ktoré ho fyzicky i psychicky vyčerпали, priniesli deň-dva pokoja, občas i viac. No potom sa rovnaký cyklus začal odznova.

S pomocou doktora Trevorsa nachádzal spôsoby, ako zvládať svoj stav. Meditácia, zdravá strava a cvičenie do určitej miery pomáhali, ale vždy iba na chvíľu. Rovnako ako pri užívaní aspirínu na maskovanie bolesti hlavy, účinky sa po čase vytratili a Brinka často zahltili rovnaké pocity ako predtým.

Celé to ešte viac sťažoval fakt, že jeho vnútorný boj nebolo navonok poznať. Ľudia ho považovali za úspešného, fešáckeho mladého génia, ktorému sa v živote dostalo všetkého. A zatiaľ čo jeho popularita a neutíchajúci rozvrh plný medzinárodných hádankárskych súťaží vytvorili okolo neho bublinu, často si uvedomoval, že túži po obyčajných veciach. Priatelia. Rodina. Pohodlie, ktoré so sebou prináša bežný život bežného človeka. Takáto túžba sa mohla vonkajšiemu svetu zdať absurdná, keďže všetci verili, že úspech a sláva ho robia šťastným. No v skutočnosti ho fyzické aj psychické následky jeho zranenia neprestajne mučili. Zmieriť sa so svojim darom patrilo medzi najťažšie výzvy, akým kedy Mike Brink čelil.

Váš mozog je ako labyrint, povedal mu raz doktor Trevors. Najzložitejšou hádankou, s akou sa kedy stretnete, ste vy sám.

Brink dopil posledný dúšok kávy a vložil si noviny pod pazuchu. Vtom si všimol ženu, ktorá stála na okraji parku a sledovala ho. Išlo o mladú Ázijčanku, a hoci sa vo výbehu pre psy nachádzali desiatky ľudí – štvrtok o pol ôsmej ráno bol obľúbeným časom

na vychádzky –, z nejakého dôvodu medzi ostatnými vynikala. Keď sa ich pohľady stretli, ani nežmurkla, iba ho ďalej skúmavo pozorovala. Vyrovnanosť jej výrazu a postoj, ktorým dávala najavo, že ho pozná, no nemá v úmysle ho osloviť, v ňom vyvolávali nepríjemný pocit.

Rovnako nepríjemný pocit mal aj z jej oblečenia. Vonku mrzlo a šľahal ostrý vietor, ale žena si cez sýtoružové tričko neprehodila nič viac než tenké čierne sako. Nemala na sebe žiadnu čiapku, takže husté vlasy s prameňom zafarbeným na modro jej silno povievali vo vzduchu. Nemala rukavice ani šál. Akoby mrazivý vietor vôbec necítila.

Brink vytiahol z vrečka bundy gumenú loptičku a hodil ju Connie. Prsty ho štípali od chladu, tak si ich pošúchal a opäť sa pozrel na ženu. Vo vetre sa ani nemykla. *Čo od neho chcela? Prečo sa naňho tak pozerala?*

Možnože ho spoznala z televízie. Nestávalo sa to často – ľudia poznali hádanky Mika Brinka, nie jeho tvár. I napriek tomu k nemu občas niekto podišiel s jednou z jeho hádaniek v ruke a požiadal ho o autogram alebo fotku. Táto žena však nedržala žiadnu knihu s hlavolamami a nevyzerala ako typ človeka, ktorý by rád pózoval pred fotoaparátom. Rozhodol sa, že si ju nebude všímať. Ešte niekoľkokrát hodil Connie loptičku, potom jej pripol vôdzku a zamieril domov.

Na ženu z parku takmer úplne zabudol. Keď však vyšiel do svojho podkrovného bytu na piatom poschodí, našiel ju čakať pri vchodových dverách. Pokožku mala vyštipanú od mrazu, líca žiarivo ružovkasté, čierne kožené topánky pokrývala vrstva soli a snehu z chodníkov. Očividne z parku utekala. To by vysvetľovalo, že sa jej sem podarilo doraziť skôr než jemu. Nevysvetľovalo to však, odkiaľ vedela, kde býva.

„Zdravím,“ pozdravila a pozrela sa naňho. „Nechcela som vás vystrašiť.“ Podala mu ruku. „Volám sa Sakura. Sakura Nakamotová. Môžeme sa na chvíľu porozprávať?“

Mala japonské meno, no hovorila plynulou angličtinou bez prízvuku. Potriasol jej rukou. „Mike Brink.“

„Viem dobre, kto ste.“

Prv než stihol zareagovať, žena siahla do vrečka svojho saka a ako kúzelník, ktorý z klobúka vyčarúva holubicu, z neho vytiahla malú drevenú skrinku. Vložila mu ju do ruky a opatrne odstúpila, akoby skrinka predstavovala nebezpečenstvo, akoby mohla každú chvíľu vybuchnúť. Brink prekvapene hľadel dolu do svojej dlane, v ktorej sa, ľahká ako balíček kariet, nachádzala japonská skrinka rébusov.

Obracal skrinku a skúmal ju zo všetkých strán. Bola jednoduchá, elegantná, jej hladký povrch z dreva sa leskol. Pozrel späť na Sakuru. Prečo ho, prepánajána, nasledovala z parku, aby mu dala skrinku rébusov?

Žena sa uklonila. Uprostred špinavej chodby pred jeho podkrovným bytom sa toto formálne gesto zdalo nepatričné. „V mene japonského cisára prijmite, prosím, túto výzvu.“

Brink zalapal po dychu, keď pochopil význam jej slov. Žena nebola žiadnou nebojácnu fanúšičkou. Nesledovala ho až domov kvôli autogramu. Priniesla mu pozvánku na vyriešenie najnáročnejšej a najzáhadnejšej hádanky na svete: Dračej skrinky.